

vise sig, at man kommer til det rette, naar man søger at ordne dette Forhold med gensidig Hensyntagen til begge Sider. Man maa jo dog stadig erindre, at Tyendet i disse Tilfælde altid vil være den svagere Part, det ligger i Sagens Natur, og derfor ser jeg mig ikke i Stand til, som den sidste ærede Taler ønskede, at overlade hele Forholdet til privat Overenskomst mellem Husbonden og det myndige Tyende. Jeg tror, det absolut vil være til det myndige Tyendes Skade. Netop for Tyendets Skyld maa man holde paa, at der skal være en Tyendelov. At Tiden er løbet fra denne Lov, kan man se deraf, at der fra alle Sider er Enighed om, at man bør gaa til noget nyt. Paa dette Tidspunkt vilde det dog neppe være Umagen værd at undersøge, hvad der i Loven er tidsvarende og hvad ikke, og hvad man skal søge at faa rettet til den ene Side og hvad til den anden. Det komme vi nok til den Dag, da der foreligger Lovforslag fra Kommissionen. Jeg vil dog ikke undlade at rette en Tak til den højtærede Justitsminister, fordi dette Lovforslag er fremkommet. Den gamle Lov har ganske vist nydt adskillig Velvillie i en lang Række Aar, men man maa dog huske paa, at Tyendet — jeg vil ikke sige ikke er repræsenteret, thi ethvert Medlem af en lovgivende Forsamling bør tage Hensyn til enhver Samfundsklasse —, men at det har vanskeligt ved at faa sine Krav frem. Dermed er ikke sagt, at Grunden hertil er, at der ikke er Sans for dette Spørgsmaal, men det ligger maaske ikke saa nær for. Jeg er derfor den højtærede Justitsminister dobbelt taknemmelig for Lovforslagets Fremkomst, og fordi man saaledes kan imødesee en Løsning af dette Spørgsmaal igennem en Kommission. Man vil da kunne faa fat i Folk, hvem Spørgsmaalet ligger særlig nær, hvad man maaske ellers ikke kunde. Der er jo en Del Institutioner og Foreninger, som har dette Spørgsmaal under Behandling, og hos dem kan der maaske findes Mænd, der egne sig til at medvirke i Kommissionen.

Der er fra forskellige Sider faldet Udtalelser om, at Husbonden have behandlet deres Tyende mindre godt, og der er undertiden blevet draget Slutninger fra dette Forhold, som absolut maa siges at være urigtige. Fordi der forekommer enkelte Tilfælde, hvor der er sket noget, endogsaa meget graverende, har man ikke Lov til at sige, at man deraf kan se, hvorledes visse Samfundsklasser behandle dem, de have under deres Myndighed.

Men det vilde være lige saa urigtigt ud fra den Kendsgerning, at de allerfleste Husbonden og Tyender heldigvis ikke have Brug for Tyendeloven og dens Bestemmelser, men leve i en lykkelig Uvidenhed om, hvad der staar i den, at slutte, at der ingen Trang er til at faa den forandret. Ganske vist er det mit Haab, at Folk af egen Drift ville kunne faa rettet paa Forholdene, thi det lader sig ikke gøre at beskytte Tyendet fuldstændig mod daarlige Husbonden gennem Love, men jeg finder det alligevel i sin gode Orden, at der bliver gjort noget paa dette Omraade. Det er jo de uheldige Forhold, som Loven tager Sigte paa, og det er der, man griber ind, og ikke der, hvor Folk komme godt ud af det med hinanden. Jeg vil ikke sige, at jeg er glad ved den Kritik, der er rejst vedrørende dette Forhold, thi jeg synes hverken om Overdrivelser til den ene eller til den anden Side, men den har altid den Fordel, at den vækker den Opmærksomhed for denne Sag, som der virkelig er Trang til. Jeg skal da slutte med, som jeg begyndte, at sige, at jeg for mit Vedkommende er overordentlig taknemmelig for, at der bliver gjort noget i denne Retning, og jeg vil haabe, at man i Kommissionen vil kunne arbejde i Fællesskab og derved naa til et for begge Parter tilfredsstillende Resultat, saa der kan ske et virkeligt Fremskridt paa dette Omraade.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal ikke komme nærmere ind paa alle de forskellige Indvendinger imod Tyendeloven, som ere fremførte under denne Forhandling. Det er jo altsammen noget, som hører ind under Kommissionens Opgave, og det vilde kun være at foregribe denne, om jeg nu vilde udtale mig derom. Jeg ønsker blot at udtrykke min Glæde over den velvillige Modtagelse, Lovforslaget har faaet fra alle Sider. Det er jo ogsaa i og for sig et Lovforslag, der begrundes sig selv. Naar man har en Lov, der, om end den bruges meget lidt i det daglige Liv, dog i Virkeligheden indeholder Regler for en vigtig Side af dette, og som har virket gennem 50 Aar, er det ganske naturligt, at der maa være foregaaet en saadan Udvikling i Tidens Løb, at der er Grund til at sætte under Overvejelse, paa hvilke Punkter denne Lov svarer til det daglige Livs Krav, naar den skal bringes til Anvendelse, og paa hvilke ikke. Det har ogsaa glædet mig under denne Forhandling at høre, at man i dette Ting